

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12881/2023
30.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца ПТП „Јасеново“ а.д. из Нове Вароши, чији су пуномоћници Ђорђе Бендић и Веселин Стојић адвокати из ..., против тужених Општине Нова Варош, коју заступа Општинско правобранилаштво и ЈП „3. септембар“ из Нове Вароши, чији је пуномоћник Милан Дробац адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1221/22 од 23.12.2022. године, у седници одржаној 30.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1221/22 од 23.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ЈП „3. септембар“ из Нове Вароши за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1221/22 од 23.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени солидарно обавезу да исплате тужиоцу, на име изгубљене добити у периоду од 01.10.2008. године до 21.03.2012. године, износ од 14.356.923,00 динара са затезном каматом од 01.07.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој Општини Нова Варош износ од 641.450,00 динара, а ставом трећим изреке да на име трошкова поступка исплати туженом ЈП „3. септембар“ из Нове Вароши износ од 1.151.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су у одговорима на ревизију предложили да се иста одбије као неоснована, а тужено јавно предузеће је тражило да се тужилац обавезе и на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана, које су у члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП наведене као ревизијски разлози, а не наводи се ни конкретна процесна одредба коју другостепени суд није применио или је погрешно применио и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, Скупштина Општине Нова Варош је током 1980/1981. године утврдила у корист тадашње РО „Лимске хидроелектране“, општи интерес за изградњу рибогојилишта Црна река у Дражевићима. На тој локацији су изграђени пројектовани базени, мрестилишта и товилишта, као и доводни цевовод од Црног врела и Златарске реке. Током 1982. године сви грађевински објекти пренети су без накнаде РО „Јасеново“ из Јасенова, која се обавезала да узгаја и продаје свежу рибу, држи угоститељске објекте и да у мрестилишту производи рибљу млађ ради узгоја и порибљавања акумулације језера, а за то му је дата сагласност Секретаријата за привреду и финансије Општине Нова Варош од 03.07.1987. године. Означена радна организација приватизована је током 2007. године. У периоду од 1999. године до момента приватизације било је прекида у производњи због последица поплаве, када је уништено матично јато и цела производња, због чега је тужилац тражио да буде ослобођен од плаћања накнаде за воду са изворишта Црно врело у периоду од 2002. до 2004. године, па и убудуће. У периоду од 2006. до краја јуна 2007. године рибњак је коришћен од стране трећег лица без накнаде, и то мрестилиште, док се конзумна риба за потребе угоститељског објекта и продаје трећим лицима непрекидно производила у складу са финансијским могућностима тужиоца. Према извештају Министарства финансија, од 2000. године па све до продаје радне организације „Јасеново“ (24.06.2007. године) није било производње рибе. Тужена Општина Нова Варош је током 2003. године започела радове на одвођењу воде са извора Црно врело, прибављајући грађевинску дозволу, водопривредне услове и водопривредну сагласност надлежних министарстава. Ти радови завршени су у септембру 2004. године, а коришћење пијаће воде са тог изворишта везано је за период летњих месеци када је суша, као додатни ресурс у периоду од два до три месеца, при чему није обезбеђено одређено техничко решење којим се регулише количина воде потребна за биолошки минимум за базене тужиоца који су такође прикључени на исто извориште. Уговором од 24.04.2009. године тужена општина је на тужено јавно предузеће пренела право коришћења и управљања објектима водоводног система Црно врело без накнаде, а надлежно министарство је издало водопривредну дозволу за захватање и коришћење вода са изворишта Црно врело, за потребе снабдевања пијаћом водом становника Општине Нова Варош, са временским важењем до 25.06.2011. године. Тим решењем није одређено ограничење захватања воде са изворишта. Мрестилиште и рибњак тужиоца имали су довољан доток воде до августа 2008. године, када је због дуготрајне суше тужено јавно предузеће укључило пумпе за одвод воде са извора Црно врело за

потребе града, услед чега је рибњак остао без дотока свеже воде са тог извора. Зато је коришћено алтернативно решење узимања воде из Златарске реке која је била загађена фекалијама, па је због недостатка свеже воде и кисеоника почетком септембра 2008. године дошло до масовног угинућа рибље млађи у 20 базена, као и угинућа конзумне рибе. Тим поводом тужилац је поднео тужбу против тужених ради накнаде штете. Парница покренута том тужбом окончана је правноснажном пресудом тако што је тужена општина обавезана да накнади тужиоцу стварну штету у износу од 9.871.020,00 динара са затезном каматом, док је за преостали износ накнаде материјалне штете на име измакле користи тужбени захтев одбијен. Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде је 13.08.2012. године извршило контролу рибњака и наложило тужиоцу да прибави водну дозволу, постави уређај за мерење количине захваћених вода дела извора Црно врело и достави податке да се редовно врши испитивање квалитета отицаних вода које испуштају из рибњака у водоток Бистрице. На водозахвату Црно врело у Дражевићима извршена је 31.08.2012. године и контрола туженог јавног предузећа и наложено да се за хватање и коришћење изворских вода Црног врела за потребе снабдевања водом Нове Вароши прибави водна дозвола у року од 60 дана. Из извештаја надлежног министарства од 08.05.2013. године произилази да тужилац није уписан у Регистар објеката за држање и узгој рибе, да је за то обавезан упис рибњака у Регистар објеката и додела контролног ветеринарског броја, уз испуњење услова у погледу техничке опремљености и стручног кадра, и поседовање решења о водној дозволи. Вештачењем је утврђено да количина и квалитет воде представљају лимитирајући фактор за производњу рибе, која би могла да се реализује на основу рибњачке површине у рибњаку. При пуној производњи, са пуним капацитетом и пуном издашношћу извора, тужилац би да се бавио делатношћу рибарства у мрестилишту и товилишту у Дражевићима у спорном периоду остварио укупну добит од 1.210.341,00 динара. С обзиром да су протицаји воде варијабилни од године до године, и у току једне године, висина измакле добити је вештачењем одређена на основу количине воде која се периодично одводи са водног захвата Црно врело за снабдевање становништва (25 литара/с), што се може сматрати штетом коју тужилац трпи. У другој варијанти налаза и мишљења вештака, висина измакле добити утврђена је у износу од 14.356.923,00 динара, по критеријуму постојеће површине рибњака у условима оптималне количине воде, по истом систему, користећи оптимални квалитет температурног режима за спорни период.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је након укидања првостепене пресуде (члан 403. став 2. тачка 3. ЗПП), правилном применом материјалног права одлучио о тужбеном захтеву.

Одредбом члана 189. став 1. и 3. Закона о облигационим односима прописано је да оштећени има право на накнаду обичне штете и на накнаду измакле користи и да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари, или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Поднетом тужбом тражена је накнада штете у висини изгубљене добити за означени период, која би се остварила обављањем делатности тужиоца, чији настанак је спречен радњама тужених – одвођењем воде са изворишта Црно врело за снабдевање водом становника Нове Вароши.

Одлуку о том тужбеном захтеву нижестепени суд донео је правилном применом наведене законске одредбе, у вези са одредбама Закона о водама и Закона о рибарству, важећих у периоду за који се потражује накнада штете.

У конкретном случају, утврђено је да тужилац, у смислу члана 18. Закона о водама („Службени гласник РС“ бр. 46/91 ... 101/05), није поседовао водопривредну дозволу за коришћење воде са изворишта Црно врело, нити је био уписан у Регистар објеката за држање и узгој рибе и имао контролни ветеринарски број, који му се додељује уз испуњење техничке опремљености и стручног кадра за обављање делатности узгоја рибе.

Из тих разлога, правилан је закључак нижестепеног суда да тужилац у спорном периоду није испуњавао законске услове да обавља производњу рибе, уз коришћење воде са изворишта Црно врело (није имао водопривредну дозволу), због чега не може основано потраживати накнаду изгубљене добити настале радњама тужених. Због тога, по оцени ревизијског суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, а решење о издавању водне дозволе од 14.03.2019. године које је приложено уз ревизију није издато тужиоцу, већ туженом јавном предузећу.

Са свега наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови туженог јавног предузећа за одговор на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тог туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**